Benvolgut Sr. Alcalde,

Abans de res, felicitar-lo per haver guanyat les eleccions i per renunciar a la retribució econòmica que li correspón com Alcalde. Aquest agraïment també el faig extensiu als seus regidors.

Som una parella que fa 13 anys vàrem venir a viure a Santa Eulàlia. Més amb el cor que no pas amb el cap i enamorats per la tranquilitat i bellesa del lloc, vàrem comprar una casa a Les Comunes. Abans de la compra, vàrem consultar a l'ajuntament, on el Sr.LLuís Llobet (aparellador municipal), ens va "informar" que per l'ajuntament tot lo de Les Comunes és il·legal, els terrenys, les cases i les escriptures. Els terrenys perquè eren comunals i per tant haurien de pertànyer a l'ajuntament i per aquesta raó, no es poden vendre ni comprar i les cases per haver-se fet sense llicencia. Va afegir que això era molt difícil de solucionar i més si no s'és del poble.

Aquesta és la informació que es facilitava a qualsevol que es dirigia a l'ajuntament per informar-se sobre la casa, així vàren aconseguir que dues entitats ens deneguéssin la hipoteca. Veïns de Les Comunes ens vàren dir tot el contrari i que això només responia a l'intent frustrat de l'ajuntament per ser l'únic amo de la muntanya.
Més endavant m'assabento que la majoria de finques de Les Comunes figuren inscrites al Registre de la Propietat de Vic, on hi consten les compra-vendes de les mateixes al llarg dels anys, algunes centenàries. No deixa de ser sorprenent que cent anys després, algú pugui afirmar que "*no es poden vendre ni comprar*" i a més, que en posi en dubte la seva titularitat i s'afirmi que les escriptures també son il·legals.

Pel nostre compte i abans d'acudir a una altra entitat, vàrem consultar un notari, un advocat i el mateix Sr.Registrador de la Propietat de Vic i ens vàren dir que malgrat no disposar de llicencia, es podia adquirir legalment ja que la llei permet escripturar i registrar una vivenda si s'acredita que la infracció que es va cometre ha prescrit no constant cap expedient d'infracció urbanística, com així va ser. Per aquesta raó amb la tercera entitat no hi va haver cap problema per aconseguir la hipoteca al quedar en evidència les mentides facilitades des de l'ajuntament.
La pròpia Generalitat, a través de l'Impost de Transmissions Patrimonials, va cobrar 368.550 pts d'aquesta compra-venda.

Malgrat això, des de sempre hem tingut tota una sèrie d '"ensopegades" amb l'ajuntament per qüestions urbanístiques que semblen no tenir aturador i que avui dia encara continuen i que ens impedeixen viure amb uns mínims de tranquilitat i dignitat a casa nostre.

CRONOLOGÍA DELS FETS MÉS RELLEVANTS

El consistori, des de fa molts anys, es mostra especialment obsessionat per fer “complir la legalitat” a determinats veïns del municipi, per això denuncia qualsevol insignificant "obra" per petita que sigui, fins i tot les que son permeses als edificis fora d'ordenació.

A l'any 1999 un veí de Les Comunes va ser literalment cosit a denuncies per “obres” que per la seva poca entitat, constitueixen una actuació municipal totalment desproporcionada. A l'expedient fins i tot hi constàven denuncies falses signades per l'aparellador municipal d'aleshores Sr.Lluís Lobet, en les quals es denunciàven “obres” com voreres, parterres, vores de jardí, paviments, murs, barbacoes, etc. finalitzades feia més de vint anys com si s'acabéssin de construïr. El seu pressupost d'enderroc, confeccionat pel mateix Sr.Llobet, pujava a 575.000 pts. Aquest cas acaba als tribunals i es "resol" signant un conveni amb l'ajuntament a canvi de retirar el contenciós.

Al mateix any també vàrem ser objecte d'una d'aquestes denuncies, fetes en sèrie, quan muntàvem la calefacció de casa. Com totes, ni tan sols complia amb els mínims legals, donat que no s'indicava a quines “obres” es referien.
L'assumpte es va solucionar demanant permís per a col·locar una minúscula xemeneia.

No s'actua amb cap coherència, hi ha qui s'el mira amb lupa i per exemple, hi ha qui ha fet una casa al costat de la principal i l'ajuntament “no ha vist res”.
No es mira què es fa sino qui ho fa.

Està clar que algú ha de controlar que no s'edifiqui il·legalment, ara bé, utilitzar el poder d'un ajuntament per perseguir aquestes insignificants “obres” i fer-ho només en una determinada zona del municipi, és utilitzar el poder per altres finalitats.

Una actuació municipal caciquista i persecutòria

A l'any 1994, durant el mandat de Ramón Prat, protagonista de l'intent fallit per ser l'únic amo de Les Comunes, es va impedir disposar d'un servei comunitari propi d'aigua potable, fins i tot es va enviar una denuncia falsa a la Junta d'Aigües de la Generalitat al·legant, entre d'altres bestieses, que el pou estava ubicat en terrenys municipals (el terreny pertany al Bisbat de Vic)(veure doc. nº 1).

Quatre anys després, i un cop superat el primer entrebanc, i per tal d'evitar la seva legalització definitiva quan ja teniem els informes favorables del Departament de Sanitat de la Generalitat (veure doc. nº 2), s'hi va tornar a oposar al·legant aquesta vegada que l'ajuntament disposava del monopoli del servei i que li corresponia a ell donar el servei, previ els requisits legals corresponents (cèdula d'habitabilitat) (veure doc. nº 3).

El Departament de Sanitat, pressionat per l'ajuntament, ara canvia d'opinió i denega l'autorització del pou com a aigua potable (veure doc. nº 4). Com que l'ajuntament ha garantitzat per escrit el subministre a través de la xarxa municipal, els veïns renuncien a presentar recurs.

A l'any 1999 i un cop la Generalitat ens concedeix la cèdula d'habitabilitat,(veure doc. nº5) imprescindible per a la contractació del subministrament d'aigua, gas o llum, el nou alcalde Josep Musull s'encarrega de fer-la revocar per qüestions que no són d'habitabilitat a fi d'impedir el dret de connexió a la xarxa pública d'aigua potable : “*és convenient de vetllar per tal que no puguin contractar amb les companyies corresponents*”, això és el que

es va reclamar a la Generalitat en un informe (veure doc. nº 6), propi dels temps de la dictadura, signat per ell mateix i que va provocar la revocació fulminant de dues cèdules ja concedides i la denegació d'altres dues, totes de Les Comunes .
La Generalitat fins i tot va ordenar el tall dels subministres. Perquè? Doncs per haver-nos concedit la cèdula (veure doc. nº 7).

Ens veiem obligats a acudir a un advocat per defensar-nos. Això només era l'inici d'un llarg camí ple d'entrebancs administratius.

A conseqüència d'unes al·legacions, la Generalitat reconeix que l'ha revocada il·legalment i obre una revisió d'ofici per anular-la definitivament, en la qual es salta tots els terminis legals. Aquest "circ administratiu" s'allarga tres anys més, sols per fer temps de cara al nou Pla General, que donarà l' "estocada final" als veïns de Les Comunes.
L'autonòmica perd els papers i em fa culpable del seu gran "error" i haig d'aguantar que s'em tracti pràcticament de delinqüent per haver obtingut la cèdula, segons ells, *de forma fraudulenta.*

L'odi vers Les Comunes, plasmat al Pla General
Malgrat el maltracte dispensat pels diferents consistoris des de fa molts anys, el govern de J.Musull va considerar que amb la normativa vigent les famílies de Les Comunes encara gaudien de massa llibertat. Solució : afectar la zona.

Amb aquesta finalitat utilitzen el nou Pla General (tramitat a corre-cuita, d'amagatotis i d'esquenes al poble) per legislar específicament pel sector de Les Comunes, evidenciant una obsessió malaltissa per tal de deixar-nos fora de la llei.

Malgrat que ja durant la revisió de les Normes Subsidiàries (any 2001) mitjançant uns poètics suggeriments (els únics de tot el municipi !!) vàrem demanar que simplement es respectés l'ús residencial preexistent a Les Comunes (veure doc. nº 8), la resposta del consistori fou declarar-nos directament il·legals i fora d'ordenació i de passada i per qüestions d' "*adequació al paisatge*" aprofitarien l'ocasió per *enderrocar els coberts existents* (sense valorar si son legals o no) (veure doc. nº 9). Sort d' "*estimar-los en part*". Per la declaració d'il·legalitat, es recolzàven en un informe de la Generalitat que considerava il·legal el meu habitatge (sense cap fonament jurídic com ho prova la Llei d'Urbanisme i una sentencia del TSJC).

Després de clavar-nos el punyal per l'esquena es fan els bons i ens diuen que si complim una sèrie de requisits, esdevindrem legals, quan simultàniament ja han legislat perque això resulti impossible :

El Pla General conté un article que prohibeix qualsevol tipus d'edificació a Les Comunes. Si es pretenia "legalitzar" uns habitatges, com s'entén que un altre article prohibeixi l'ús residencial a Les Comunes ? Això és dir amb altres paraules que et foten fora de casa i una forma descarada de forçar la situació de fora d'ordenació, quan s'hauria de fer just al contrari. Resulta absurd prohibir l'ús de vivenda si aquesta no es pot edificar, a no ser que es pensi amb les existents. Sense dubte, és un entrebanc més per causar greus problemes als veïns escollits, doncs aquesta prohibició és utilitzada actualment per impedir la concessió de cèdules d'habitabilitat sense tenir en compte que els habitatges ja hi eren. Sense haver de rumiar gaire, les intencions del consistori no són altres que avocar-nos fora de la llei i devaluar al màxim les nostres finques, sense drets i sense serveis, però això sí, cobrant-nos tots els impostos.

“Protecció del paisatge”, l'excusa perfecte per discriminar i reprimir.
És molt fàcil utilitzar el poder per inventar-se un article i batejar una zona del municipi com a “protecció paisatgística”, i no fer absolutament res al respecte (llevat de perjudicar als que hi vivim), ni tan sols fer un mínim manteniment a l'arbrat perquè el camí de Les Comunes (que mantenim els veïns) pugui actuar de tallafocs en cas d'un incendi o bé que no quedi inaccesible degut a una nevada.

Es tracta d'una sobreprotecció absurda, doncs el sòl rústic tothom sap que ja ve protegit automàticament per llei i que “casualment” afecta a una única zona habitada : Les Comunes. I ho justifiquen amb més mentides, doncs ens situen falsament a la “*façana*” del poble, així poden dir que cal protegir aquest entorn, per la *imatge general del poble*. I això ho diuen els responsables de les anomenades “Torres Musull”.

El nou invent és utilitzat com una vulgar excusa per excloure'ns de la solució donada a la resta i de passada tenir-nos encara més reprimits, cosa que els permet il·legalitzar de forma irreversible l'habitatge (junt amb quatre més de Les Comunes) a través de la Disposició Transitòria 4ª del nou Pla General i alhora burlar-se dels seus veïns establint un “sistema de legalització” plenament conscients del seu impossible compliment, menys per a un veí, l'únic que se l'ha “legalitzat” per disposar del terreny exigit, terreny que li va vendre el propi ajuntament a l'any 1996 (realment es tractava d'un grapat de parcel·les prèviament “alienades” als seus propietaris) mitjançant una subhasta/tapadera a conseqüència del descomunal frau comès per l'ajuntament a Les Comunes, per haver-se apropiat de més de 40 parcel·les de titularitat privada junt amb les construccions edificades a sobre durant el mandat de R.Prat.

Què busquen, protegir el paisatge ó putejar uns determinats veïns ?

Condició impossible
L'equip redactor, format per l'arquitecte municipal Nuria Sans i l'advocada Concepció Foraster, d'entrada va considerar que perquè els habitatges esdevinguéssin legals les finques de Les Comunes haurien de tenir 4,5 Hectàrees enlloc de la mitja hectàrea de mitjana que tenen.

El Ple de l'ajuntament, que no els hi queda ni un gram de vergonya, els va semblar poca la superfície exigida, de manera que vàren doblar aquesta qüantitat (no cal dir que sense cap mena de fonament legal) exigint el doble del legalment exigible si s'hagués de construïr de nou en sòl agrícola, o sigui 9 Ha.(veure doc. nº 10)

A conseqüència d'unes contundents al·legacions (veure doc. nº 11) , l'equip redactor va considerar “*difícil*” arribar a disposar d'aquesta superfície de terreny per a cada una de les cases, doncs resulta que s'estava exigint més terreny de l'existent a Les Comunes (el que evidència el nivell dels polítics i tècnics municipals) i un dels propietaris ja disposava de més de 10 Ha., però cap problema, com si jugués al Monopoly, l'equip redactor rebaixa la superfície a exigir de 9 a 7,5Ha, i amplia la zona de protecció del paisatge degut al seu monumental error, el que demostra quina mena de “criteris paisatgístics” tenen els intelectes municipals (veure doc. nº 12).
Per acabar-ho d'adobar, eren perfectament conscients que això no solucionava res, o sigui, continuava sent impossible, arribar a adquirir aquesta superfície (menys per al mateix veí).

En les al·legacions s'acreditava que els habitatges de Les Comunes son plenament legals perquè disposen de llicencia atorgada tàcitament en virtut de la llei. També s'acreditava la il·legalitat de la Transitoria 4ª per incongruent, discriminatòria, arbitrària i d'impossible compliment, peró com a fet cabdal s'insistia que s'estava vulnerant la Llei d'Urbanisme, que obliga als consistoris a solucionar els problemes, no pas a crear-los, quan estableix que " *Les figures del planejament urbanístic han de contenir les disposicions pertinents per a resoldre totes les qüestions que les noves determinacions urbanístiques plantegin amb relació amb les preexistències*" i resulta que la D.T.4ª, al contrari que les D.T.1ª i 2ª, no només no soluciona absolutament res, sino que encara genera més problemes.

El sector de Les Comunes està format aproximadament per unes 50 parcel·les inferiors a l'hectàrea que pertanyen a més de 40 propietaris diferents i un dels propietaris, el Sr. Jutglar, ja disposa de més 10 Ha.
En el meu cas, només disposo d'una finca de 0,5 Ha i estic en un coll d'ampolla sense sortida :

En direcció Nord i Est limito amb la finca del Sr.Jutglar (que no pot vendre perquè necessita la superfície per legalitzar) i per l'Oest, amb el terme municipal de Muntanyola (fora de l'àrea delimitada). En direcció Sud, limito amb la parcel·la 58, que limita consecutivament amb les parcel·les 59, 60, 61, 62, 63, 64 i 65 (aquesta última ja limita amb el terme de Muntanyola). Aquestes 8 parcel·les pertànyen a 8 propietaris diferents. En l'utòpic cas de que em posés d'acord amb tots 8 propietaris, que tots 8 em volguéssin vendre la seva parcel·la (evidentment a preu especulat) i que econòmicament les pogués adquirir, que és molt suposar, arribaria a assolir una superfície de 4,2 Ha. que sumades a la 0,5 Ha. que disposo dona un total de 4,7 Ha., o sigui, encara em faltarien 2,8 Ha. per poder "legalitzar" la meva vivenda, o sigui, unes 6 parcel·les més (que no existeixen) (veure doc. nº 13).

Pretendre que cadascun dels 4 veïns restants puguin arribar adquirir en un periode de 5 anys (ni en tota una eternitat) de més de 40 propietaris diferents les parcel·les que els hi manquen fins a les 7,5 Ha. i que a més, totes elles siguin confrontants de manera que formin una sola unitat, no cal rumiar gaire per donar-se compte de que és demanar l'impossible dels impossibles.
A tot això cal afegir-hi la brutal càrrega burocràtica i econòmica, inassolible per les famílies que viuen a Les Comunes, degut al seu baix nivell adquisitiu.
I tot això sense saber les conseqüències que podria comportar el seu incompliment.

L'adminstració ens tanca en un cercle viciós : no tens terreny, no pots legalitzar i no pots tenir cèdula. Què té veure el terreny amb la cèdula d'habitabilitat ?

A principis de l'any 2003 i ja lluitant en solitari, presento recurs exposant aquesta impossibilitat i demanant que el meu habitatge sigui inclòs al règim previst per la D.T.1ª o 2ª (veure doc. nº 14) . El deshonorable Conseller de Política Territorial Sr.Felip Puig, ni tan sols es va dignar a contestar. Aquesta negligència em va obligar a portar el cas als tribunals (veure doc. nº 15) si no volia que casa meva quedés il·legalitzada per sempre i per escrit al Pla General amb les greus conseqüències que aquesta situació pot arribar a generar.

Cinc anys després, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya tomba la declaració d'il·legalitat i la normativa de "legalització" queda totalment obsoleta. A més el tribunal fot una bona clatellada a les Sres. Sans i Foraster (equip redactor) declarant que han vulnerat la normativa urbanística i que ni tan sols tenen competències per fer tal

declaració. I la Generalitat queda ben retratada per donar comformitat a les il·legalitats del consistori. (veure doc. nº 16)

Deneguen l'aigua inclús presentant la cèdula d'habitabilitat
A l'any 2006 el TSJC anul·la la revocació de la cèdula concedida i la cèdula torna a ser vàlida. Al tribunal no li cal entrar a valorar cap més al·legació, ja que considera que l'expedient havia caducat (veure doc. nº 17). En el seu moment ja es va al·legar reiteradament que l'expedient estava caducat per manca de resolució en el termini legal, doncs la Llei és tan clara que no cal ser advocat, només cal saber llegir, però la Generalitat i tota una Comissió Jurídica Assessora sempre es vàren negar a reconèixer. Aquesta negligència, em va costar el primer contenciós d'aquesta lamentable història.

Després d'aquestes resolucions judicials fermes semblava que els meus drets indubtablement havien d'acabar sent reconeguts, però no va ser així.
Ni presentant la cèdula vigent i validada per sentencia ferma del TSJC, a l'any 2008 tampoc s'em va permetre de connectar l'habitatge a la xarxa pública d'aigua potable.
De jutjat de guàrdia !.
Presentant DNI, escriptura de propietat i cèdula d'habitabilitat, a qualsevol poble del país, t'han de concedir l'aigua, però a Santa Eulàlia és diferent.
Faig la sol·licitud a l'ajuntament de Muntanyola per resultar-me un estalvi econòmic donada la proximitat de la xarxa, el qual sol·licita permís a l'ajuntament de Sta. Eulàlia, que informa desfavorablement.
Encara continuen considerant vàlida la normativa tombada pel TSJC i deneguen la connexió adduïnt que l'habitatge és il·legal i que "*no havia presentat cap projecte de legalització*". Resulta com a mínim "surrealista" que presentant la cèdula no només et deneguin un servei obligatori, sino que a més, encara tinguin les penques de parlar d'un habitatge il·legal (veure doc. nº 18)

Fins i tot s'enganya a un altre ajuntament per evitar que ens subministri aigua. Sort de tractar-se d'un servei obligatori i que paguem via impostos. I quan presentes el projecte te'l deneguen, com li acaba de passar a un veí de Les Comunes que li ha costat un dineral.

Gairebé un any després de la sentencia ferma contra el Pla General, Núria Solà es limita a intentar reunir els veïns de Les Comunes i pretén enganyar-los dient que la sentencia "*tanca la porta*" a la legalització dels nostres habitatges i aprofita per senyalar-me com el culpable. El que diu la sentencia és que d'il·legals res de res, que la situació urbanística és de fora d'ordenació i que és el consistori el que ha legislat il·legalment.

Com s'ha dit, no hi ha hagut mai cap "porta oberta" (excepte per un veí) per la senzilla raó de que s'estàven exigint uns condicionants d'impossible compliment. O sigui, que no es tractava de cap benefici, sino d'una monumental farsa. S'oblida de dir que gràcies a la sentencia els veïns de Les Comunes s'han arrencat l'etiqueta d'il·legals que l'ajuntament els havia enganxat, que no és poc, i que el tribunal fot una bona estirada d'orelles al consistori i a l'autonòmica per haver fet les coses sense tenir-ne competències i vulnerant les lleis.

A més, la llei és ben clara quan estableix que un cop transcorregut el termini de prescripció, l'administració no només ja no pot aterrar res sino que a més perd el dret a exigir cap legalització. En altres paraules, és totalment intrascendent que l'habitatge no disposi de llicencia i en conseqüència, té tot el dret a disposar de la corresponent cèdula d'habitabilitat. De la mateixa manera que s'ha escripturat, s'ha incrit al Registre de la

Propietat, s'ha practicat la seva alta cadastral i està al corrent de pagament de l'IBI d'urbana (tributa com habitatge des de l'any 1997) i la taxa per recollida d'escombraries, sols per simple coherència i sentit comú també ha de tenir la cèdula d'habitabilitat.

O és que a aquestes alçades el mateix que en cobra els impostos i ens té empadronats pretén que no s'hi pugui viure ?

Greuge comparatiu

Amb el nou Pla General, estava en les seves mans acceptar d'una vegada per totes que els veïns de Les Comunes tenen els mateixos drets que els altres. Però és clar, "*no hi ha voluntat política*", ni humana. Per això a través d'un Pla General totalment discriminatori i que divideix els veïns per categories, es va crear un Annex apart només pels habitatges de Les Comunes, o el que és el mateix, s'ens va posar a la "llista negra".

Si la voluntad de l'ajuntament hagués estat la de buscar solucions, era el millor moment i tan fàcil com s'ha fet per les luxoses residencies acollides a les D.T.1ª i 2ª, algunes de les quals encara s'estàven construint, i que a diferència, han rebut un tracte de "libre albedrío" i se les extralegalitza sense haver de tramitar cap tipus de procediment de legalització encara que no disposin de la unitat mínima de superfície per a poder edificar, expressament no se les qüalifica de fora d'ordenació i fins i tot se'ls permet ampliar l'habitatge fins a 50 m2 més. I tot això amb independència de si estaven edificades en sòl no urbanitzable agrícola o forestal, tan li fot.

A ningú li va preocupar que l'ús residencial no anés lligat a una activitat agropecuària, tal i com obliga la Llei d'Urbanisme. I per "colmo" ni tan sols disposàven de llicencia !, segons es desprèn de la resposta de l'ajuntament al TSJC, que "tira pilotes fora" adduint que és cosa d'altres administracions, el que vol dir que ni tan sols vàren ser objecte de cap mena d'expedient de legalització, qüestió que afegeix encara més si cap, un plus de discriminació/corrupció a l'assumpte. (veure doc. nº 19).

O sigui, flagrantment il·legals per no complir amb CAP dels requisits exigits per la Llei d'Urbanisme, o en altres paraules, no podien ser objecte de legalització, altrament no tindrien raó de ser les Transitòries 1ª i 2ª, que els solucionen "la papeleta". A Les Comunes, ni aigua.

L'Annex 3 del Pla General relaciona fins a 40 vivendes en sòl agrícola. Barrejades entre masies centenàries, s'hi troben una sèrie de luxoses residències edificades il·legalment i que encara s'estàven construïnt. Aquí no es tractava de protegir el seu apreciat "paisatge" que en aquest cas els importa "quatre pitos" sino els interessos d'uns quants privilegiats, la majoria famílies d'alt nivell adquisitiu pel que es pot deduïr de les característiques i dimensions d'aquests habitatges, veure per ex. les fotos dels habitatges de l'Annex 3 del P.G., fitxes nº 15 (luxós xalet acabat de construïr al peu d'un turó pelat d'arbres i a la vista de tot el poble), fitxa nº 20 (encara construïnt-se), fitxa nº 28 (també acabat de construïr i de luxós format) i el complex residencial format per les fitxes nº 29 i 30.
Aquesta actuació tan "ecològica" també reb el vist-i-plau del Departament de Medi Ambient. Genial!

La Comissió d'Urbanisme de Barcelona fins i tot va suspendre l'executivitat del Pla General fins que l'ajuntament no aportés dades bàsiques com la superfície d'aquestes finques per tal de limitar la seva edificabilitat (veure doc. nº 20). Això no es complimenta i la mateixa comissió aprova el Pla sense cap mena d'explicació al respecte. També va

“passar” de donar alguna explicació respecte la impossibilitat dels veïns de Les Comunes per poder complir amb un dels requisits exigits per poder “legalitzar” les seves vivendes, malgrat complir amb la resta.

Seguint el mateix criteri, tots aquests habitatges, la majoria de luxós format, haurien de ser declarats il·legals i fora d'ordenació, se'ls hauria de revocar la cèdula (si és que en tenen) i tallar-los els subministraments i en conseqüència obrir el corresponent expedient d'enderroc si la infracció encara no ha prescrit. El problema és que el propi ajuntament és el màxim responsable d'actuar al marge de la llei.

La resposta de l'ajuntament sobre aquesta diferència de tracte ens la podem imaginar : “*la regulació pel cas d'habitatges situats en zona agrícola o forestal no es pot fer de la mateixa manera que en el cas de la zona de protecció del paisatge*”. Amb la incongruència de que Les Comunes també és zona agrícola i forestal.

En altres paraules, ens vàren confirmar el que havia dit abans, que la “protecció paisagística” és va inventar simplement com a excusa “legal” per no haver de donar-nos el mateix tracte que a la resta d'edificacions en sòl no urbanitzable. Han deixat ben clar els seus criteris “paisatgístics”.

Pretenen enderrocar un cobert totalment legal.
Quan ja m'havien deixat sense possibilitat d'aigua potable pròpia ni pública (sense cèdula) i la casa il·legalitzada, i mentre s'extralegalitzàven les residències del rics, l'equip de Musull perseguia a mort l'enderroc d'un simple cobert desmuntable fet amb pals de fusta i coberta de plàstic, exigint, ara sí, llicencia municipal i autonòmica.
Veure les fotografies de l' “impacte paisatgístic” de la descomunal edificació al recurs presentat a l'ajuntament (veure doc. nº 21)

Amb aquest objectiu, la Sra. Sans, sense permís ni cap cobertura legal, entra expressament a la meva finca quan no hi havia ningú a casa per denunciar un cobert proper a l'habitatge. Després de la visita, confecciona un informe carregat de falsetats, com que la meva finca es troba en *reserva forestal* (es tracta de sòl agrícola), que es tracta d'una “*obra en execució*” (ja portava anys acabat), que el seu ús és *incompatible* (quan es tracta d'un ús agrícola) i conclou que la única solució davant del greu problema és “enderrocar-lo” al meu càrrec i a sobre sancionar-me. Per això també confecciona el seu pressupost detallat d'enderroc, superior al valor del propi cobert (veure doc. nº 22).

En l'informe que desestima el recurs, es retracta de que es tracti d'obres en execució i diu que enlloc d'aplicar les Normes Subsidiàries del 1981 com havia dit, ara s'ha d'aplicar la normativa del nou P.G. (quan encara no era vigent), que es tracta d' “*una ampliació de la vivenda*” (quan res hi té a veure) i deixant en ridícul als millors agents del CSI, determina l'edat del cobert per unes marques de llapis.

Malgrat que un pèrit (Doctor Arquitecte) escollit pel tribunal va qüalificar al cobert com de “*molt senzill i casi invisible*” (les fotografies del seu dictamen parlen per sí soles), donant-li un valor de sols 315 € (veure doc. nº 23), a la Sra. Sans li feia molt mal d'ulls, qüalificant-lo d' “*infracció urbanística greu i manisfesta*” i l'ajuntament va reclamar la intervenció de la Generalitat, per si de cas, donant-li un tractament com si es tractés d'un descomunal gratacels. Per això defensar-lo em va costar dos contenciosos, un contra cada administració.
" *De seguir amb aquestes pràctiques, arribaràn a exigir llicència urbanística per una*

caseta de gos o per posar gàbies de canaris ", això va fer constar l'advocat a la demanda presentada.

La secretaria municipal, que s'agafa el tema com quelcom personal, va considerar que l'assumpte era massa important i urgent com per quedar-se quieta. Aquell dia tenia tan poca feina que va decidir marxar d' "excursió" a Les Comunes. Per això aparta una administrativa de la seva feina fent-la servir de "taxista" i amb el vehicle municipal es dirigeixen a la meva finca quan es feia el peritatge. D'aquesta particular visita, en fa un patètic informe dient tota mena de bajanades, entre les quals, que el pèrit estava "comprat" i per això s'estava fent el peritatge d'amagatotis. Déu n'hi do !.
Aquest informe, comformat per J.Musull, és enviat via fax urgent al jutjat, denunciant les "*irregularitats observades"*. No cal dir que el jutjat no en va fer ni cas (veure doc. nº 24)

Té pebrots la cosa, denuncien "irregularitats" quan són ells els que realment les fan !
El que és realment greu i repugnant és tot el que fan per enderrocar un insignificant cobert que no fa cap mal a ningú.

Amb Núria Solà les coses no canvien i continua amb l'objectiu iniciat pel seu antecesor d'enderrocar el cobert sigui com sigui. Fins al punt d'incomplir una resolució judicial demanant via decret d'alcaldia la inexecució de la sentencia perquè volia aplicar el nou P.G. quan el tribunal li obligava a concedir la llicencia (reiteradament denegada) ja que, d'acord amb les Normes Susidiàries de 1981, el TSJC va considerar que el cobert era totalment legal, deixant en evidència l'actuació ilícita de les dues administracions (veure doc. nº 25).
La sentencia també demostra que moltes de les construccions perseguides sota pena d'enderroc, també eren totalment legals.

La ilustríssima, assessorada per l'advocat de l'ajuntament, diu que no, que ara s'ha d'aplicar el nou P.G. (sense vigència segons el TSJC) i fins i tot es permet el luxe d'indicar al tribunal com s'ha de resoldre el cas : inevitablement, enderrocar el cobert i com que se les veu a venir magres, em pagarien el seu irrisori valor i les despeses d'enderroc i trasllat a l'abocador anirien a càrrec de l'ajuntament (dels riuprimerencs), burlant-se de la justícia i del ciutadà (veure doc. nº 26).
No cal dir que aquesta irracional decisió també seria rebutjada pel Jutjat, deixant en evidència la barreja d'incompetència i mala llet del consistori i els seus assessors legals.

No és una mica desmesurat tot això per enderrocar un insignificant cobert ?

Els funcionaris de l'ajuntament i del Gabinet Jurídic de la Generalitat, que viuen dels nostres impostos, dediquen hores i hores a disfressar de legalitat aquesta flagrant injustícia.

Per si no havien fet prou pena, a sobre el TSJC diu que la Genialitat és totalment incompetent per intervenir a l'assumpte.

Tenen tan poca vergonya que després de fer-me gastar un dineral, em cobren 30 € per un permís, atorgat a contracor, que haurien d'haver concedit fa cinc anys sense cap problema.

Si no volen concedir una llicencia ni per ordre del màxim òrgan judicial, qui s'atreveix a demanar un permís d'obres ?

No em consta que el consistori supervisés tots els coberts del terme i s'estudiés si disposàven de llicència i si complien o no amb la normativa. Tampoc he vist que s'hagi actuat contra la llarga sèrie de veritables nyaps urbanístics i demés il·legalitats escampades arreu del terme municipal. Vaja, per un moment m'havia oblidat que sòc en Joan Tubau i a més, visc a Les Comunes.

Han donat una imatge deplorable, repugnant i patètica.

Deneguen la cèdula d'habitabilitat quan l'haurien d'haver concedit
Estem a l'any 2009 i resulta que la cèdula concedida a l'any 1999 caduca als 10 anys. Ningú m'aclareix si aquest termini s'havia interromput mentre no es dictava sentencia contra la seva anul·lació i "per si les mosques" sol·licito la seva renovació (conscient que això em significaria l'inici d'un altre contenciós).

Tal i com estableix la normativa, presento un nou certificat d'habitabilitat subscrit per un arquitecte col·legiat. També adjunto còpia de les escriptures i de la cèdula a renovar. Aquests documents son més que suficients per a concedir la cèdula, però el meu cas segueix un altre camí. Malgrat que es tracte d'un habitatge usat que ja disposa de cèdula d'habitabilitat, la Generalitat es fa l'orni, diu que "*ha observat defectes en la sol·licitud*" i em demana que aporti un certificat municipal d'antiguitat i legalitat, exigència sense cap fonament legal (veure doc. nº 27).

L'ajuntament confecciona un esbiaixat informe signat per la Sra. Sans, fet a mida perquè la Generalitat denegui, en el qual s'ometen clamorosament dades de cabdal importància i sol·licitades amb tota claredat (des de quin any l'ajuntament te coneixement de l'existència de l'habitatge i del seu ús residencial) i fins i tot es certifiquen dades falses ("*no consta a l'arxiu municipal cap llicencia que admeti l'ús d'habitatge"*).
L'informe, amb una evident mala fe, es limita a afirmar "*que l'art. 142 prohibeix l'ús d'habitatge*" i evita incloure qualsevol dada que permeti acreditar l'antiguitat de l'habitatge, fet que evidenciaria que l'habitatge és preexistent i per tant, que no li és d'aplicació (veure doc. nº 28)

També afirma que només li consta una llicencia per a un cobert (per imperatiu judicial), que res té a veure amb el cas i, en canvi, obvia la llicencia que a l'any 1999 es va concedir per la col·locació d'una xemeneia connectada a una estufa, document que per sí sol ja acredita una certa antiguitat de l'habitatge i que l'ajuntament no només admetia el seu ús residencial, sino també la seva plena legalitat, doncs seria tota una contradicció concedir una llicencia d'obres a una edificació il·legal. Provablement per aquesta raó es va amagar aquesta llicencia.

A més també s'evita fer referència a qualsevol de les sentencies del TSJC que tenen relació directe amb el cas com és la que torna a donar validesa a la cèdula anul·lada o bé la que evita la il·legalització irreversible dels habitatges, que per sí sola ja resol els "dubtes" de les administracions sobre antiguitat i legalitat.

Aquesta sentencia estableix que els habitatges NO SON IL·LEGALS sino que la seva situació urbanística és de fora d'ordenació, potser per això la Sra.Sans evita parlar de legalitat i parla d' "*adequació urbanística*", situació que no hauria de resultar cap obstacle per a l'obtenció de la corresponent cèdula d'habitabilitat malgrat que l'habitatge no disposi de llicencia expressa, per la senzilla raó de que la llei ja preveu aquest tipus de situacions. Altre cosa és que existeixin interessos en no aplicar-la amb ànims de perjudicar unes persones concretes d'una determinada zona del municipi, fet extremadament greu i

intolerable sota cap punt de vista.

Cal fer constar que aquesta sentencia no pot ser ignorada per la Sra. Sans, perquè apart de ser l'arquitecte municipal, també és co-redactora del P.G., ni per la Generalitat, per tractar-se de l'administració demandada.

Aquesta vegada ja no només es torna a equivocar per enèssima vegada, sino que tergiversa la realitat a conciencia per perjudicar greument a un ciutadà, impedint-lo que pugui viure amb dignitat a la seva pròpia casa.

Després d'aquest llarg currículum carregat d' “errors”, equivocacions, manipulacions i falsedats, com s'entén que aquesta persona encara treballi per aquest ajuntament ?
I es tracta només d'un cas concret i no esmento moltes més “cagades” que consten en d'altres informes.
Em pregunto, quantes persones més poden haver sortit perjudicades per la seva actuació arbitrària en d'altres assumptes ?

Per tal d'evitar mals majors, abans de que la Generalitat resolgui, els envio còpia de multitud de documentació oficial que desacredita totalment l'escrit de l'ajuntament :

Còpia de les sentencies del TSJC, certificat d'antiguitat (any de construcció : 1974) i ús (residencial) emès per la Gerència del Cadastre, llicencia municipal d'obres per la col·locació d'una xemeneia (any 1999), carta de pagament de l'IBI (anys 1997-2009), carta de pagament de la taxa per recollida d'escombraries (1999-2009), certificat final d'obres (escriptura d'Obra Nova), inscripció de l'habitatge al Registre de la Propietat nº 1 de Vic, informe de data 5-6-96 emès per la Junta d'Aigües de la Generalitat per a una concessió d'aigues subterrànies a la zona de Les Comunes (acreditatiu de l'ús residencial per part de l'anterior propietària de la vivenda, reconegut per la Generalitat), factures del Departament d'Economia i Finances de la Generalitat de l'any 1998 de l'Impost de Transmisions Patrimonials per la declaració d'Obra Nova i per la compra-venda de la vivenda (protocolitzades notarialment), cèdula urbanística emesa per l'ajuntament a l'any 1999 (reconeixent la situació de la vivenda com fora d'ordenació, en cap cas il·legal), certificats municipals de residència de la meva dona i meu de l'any 2002 i com una prova més de l'ús residencial admès per l'ajuntament, còpia del contracte municipal de l'any 2002 per a la cessió i ús d'una bústia pel nostre habitatge disseminat.

A la vista de tots aquests documents, crec que queda sobradament provat que es reuneixen totes les condicions legals per disposar de la corresponent cèdula, de la mateixa manera que en el seu dia fou atorgada.

A més, sol·licito que la renovació de cèdula es tramiti d'acord amb la Disposició Transitòria 6ª del Reglament de la Llei d'Urbanisme (Decret 305/2006), que estableix el dret a disposar de cèdula d'habitabilitat fins i tot als habitatges implantats il·legalment (sense llicencia expressa) que per motius de prescripció, ja no puguin ser enderrocats (veure doc. nº 29).

Malgrat que tota aquesta documentació arriba abans que la Generalitat resolgui, el Sr. Gallego, actual Cap del Servei d'Habitabilitat i amb càrrec de Negociat d'Habitabilitat durant tot el procés d'anul·lació fins que el TSJC li va tornar la validesa, ho “ignora tot” menys el certificat municipal i acaba per denegar injustament la cèdula a un habitatge que consta com a tal en documentació oficial emesa per la pròpia Generalitat i per l'ajuntament, a les escriptures (amb fe notarial i sota la tutela dels tribunals), als certificats d'arquitectes, al Registre de la Propietat, al Cadastre de Barcelona, a la Diputació de Barcelona, al Pla d'Ordenació Urbana Municipal de Santa Eulàlia de Riuprimer (fitxa amb

fotografia), en sentencies fermes del TSJC, al Ministerio de Economía y Hacienda i, fins i tot, al DOGC, però per ell es tracta només d'una "*entitat amb destí d'habitatge*" que no té llicencia.

El Sr.Gallego, amb la connivència dels polítics i tècnics municipals, pretén donar aparença de legalitat a una resolució que no s'aguanta per enlloc, per això fins i tot "ignora" que l'habitatge ja disposa de cèdula (es demana sense lloc a dubtes una renovació), afirmant que "*no consta cap sol·licitud anterior de cèdula de nova ocupació* " (la cèdula que es va concedir era de 2ª ocupació) i que *segons el certificat municipal, l'ús d'habitatge no està permès i la llicencia obtinguda, només autoritza un cobert.*

Per no desentonar, com un altre argument denegatori, també parla de *"suspensió d'actes d'edificació i ús del sòl"*, quan l'ajuntament acaba de certificar que *"no consta a l'arxiu municipal cap expedient de disciplina urbanística contra la construcció de l'habitatge".*

I per rematar la feina, a aquestes alçades fa veure que es tracta d'un habitatge acabat de construir i a sobre diu que manca documentació obligatòria, documentació només exigible a edificis nous. En cas que aquest requeriment fos legal, ni tan sols s'atorga cap termini per aportar-la. Tampoc vol saber res de la D.T.6ª, norma aprovada pel Parlament de Catalunya per donar una sortida raonable a aquest tipus de situacions.

El Sr.Gallego, amb tota aquesta documentació davant dels morros, acaba per denegar una cèdula sabent que està obligat per llei a concedir-la. Si això no és, com a mínim, desviació de poder i prevaricació, que algú m'ho expliqui (veure doc. nº 30).

I em consta que s'havia fet el mateix i encara de forma més clamorosa amb un altre veí de Les Comunes. Gràcies a la inestimable col·laboració de l'ajuntament, el Sr. Gallego es permet el luxe de dir que aquest veí viu en un "*suposat habitatge o dependències usades com a tal, del qual no queda provada l'existència o antiguitat*" i per tant, també li denega la cèdula.

Doncs sí, son capaços de negar l'existència de l'habitatge per negar els drets. Resulta que el *suposat* habitatge que no *existeix* se li han concedit diverses llicencies municipals, totes informades favorablement per la Sra.Sans.

Apart de negar la realitat també neguen fins i tot fets reconeguts per sentencia ferma del TSJC i publicats en Diari Oficial, doncs aleshores ja feia més de 7 anys que els habitatges eren reconeguts pel propi POUM de Santa Eulàlia (art. 142 i D.T.4ª), aprovat definitivament per la pròpia Generalitat a l'any 2002, que ara en nega la seva existència, fal·lècia que li "impedeix" d'atorgar la cèdula. Sort que la llei obliga que tots els habitatges disposin de cèdula.

La única diferència amb una dictadura és que aquells no s'amagaven del que feien.

No han pogut il·legalitzar l'habitatge a través del POUM i ho fan d'aquesta manera.

A aquestes alçades, és inadmissible que la Generalitat es faci l'orni i fagi veure que no sap res, que no sap què passa.

La Genialitat, una vegada més, no es digna a contestar el recurs d'alçada presentat, en el qual exposo totes aquestes raons i m'obliga al contenciós si no vull quedar-me sense cèdula. (veure doc. nº 31).

Aquest cas, quin remei, també s'està tramitant al TSJC i està pendent de resolució judicial i em suposa el 5è contenciós d'aquesta lamentable història i el 2on pel mateix assumpte. M'han tingut més de 7 anys "marejant la perdiu" i estaré 5 anys més sense cèdula i sense drets, això suposant que el tribunal em torni a donar la raó.

Han menystingut la feina de notaris, registradors de la propietat, funcionaris del cadastre, advocats i arquitectes ignorant els seus certificats i després de perdre fins a 4 contenciosos-administratius encara no els hi ha caigut la cara de vergonya i continuen amb aquesta persecució ara denegant-me la renovació de la cèdula d'habitabilitat amb tota mena de manipulacions i fent cas omís a les lleis que amparen els meus drets, ignorant multitud de documentació oficial i fins i tot menystenint les resolucions judicials, impedint fins i tot el dret a viure a casa meva d'una forma més o menys digna i sense entrebancs, encara que sigui amb l'etiqueta de fora d'ordenació.

Un habitatge sense cèdula es considera un infrahabitatge. No s'hi pot viure, ni vendre, ni llogar legalment ni te dret a sol·licitar els serveis públics disponibles que estic pagant. Em voleu fotre fora de casa ? Tot indica que precisament això és el que més interessa a l'ajuntament. Repugnant.

La Generalitat en el seu moment no va tenir cap problema a “sucar” per la compra-venda de l'habitatge que 13 anys més tard considera il·legal i fa tots els possibles perquè ni tan sols s'hi pugui viure, denegant de forma clamorosa i fora de tota lògica la renovació de la cèdula d'habitabilitat que en el seu dia va concedir.

No deixa de ser molt lamentable i preocupant l'actuació de tota una Generalitat en tot aquest lamentable afer, que es presta a jugar al mateix joc brut de l'ajuntament per satisfer els seus repugnants objectius, i si cal, fins i tot actuant al marge de la llei (com evidèncien les lleis i les sentencies) i col·laborant en la persecució de la qual sòc objecte.

Partit AXJ

Després de veure com malgrat haver guanyat tots els contenciosos interposats fins el moment, això tampoc ha estat suficient perquè responsables d'aquest ajuntament i de la Generalitat entrin en raó i deixin d'una vegada per totes de continuar amb aquesta postura absurda més propera a una dictadura que no pas a una democracia. Tot el contrari, i l'exemple més clar ha estat amb la recent denegació de renovació de la cèdula d'habitabilitat. Tots son perfectament conscients que recuperar la cèdula concedida i revocada em va costar un contenciós i que la denegació de renovació m'en costa un altre. Realment un tracte burlesc i denigrant.

Fart d'aguantar tantes injustícies i veient que fent ús del sistema legalment establert tampoc s'em respectàven els drets i els problemes continuàven, vaig optar per demanar ajuda al partit polític AXJ qué és l'únic de l'Estat Espanyol que lluita contra aquestes injustícies de forma desinteressada.

Haig de dir que l'escrit redactat per la seva presidenta s'em va facilitar després d'haver estat enviat a les administracions. Jo no ho hauria pas fet així, i crec que s'hi haurien de fer diversos aclariments i rectificacions, i en alguns punts, “s'en va de la bola”, però ja està fet. Estic d'acord amb el fons (petició de solució amistosa) però no amb la forma.

Com era d'esperar, l'ajuntament es fa l'orni i no pensa afrontar cap dels greus problemes que s'hi plantegen. Es limita a dir que ell no és competent per intervenir en l'assumpte (però sí que ho és per provocar que es denegui la cèdula) i que a l'escrit “*es fan manifestacions que podrien ser constitutives de delicte*” i l'envia a Fiscalia. M'agradaria que Fiscalia a part de revisar aquest escrit com pretén l'ajuntament, també investigui tots els fets que s'hi denuncien.

La Generalitat no diu res i el Síndic de Greuges o altrament dit “defensor de les administracions”, després de deu anys diu que no ha canviat res i dóna per bona la decisió del seu antecesor (que es va equivocar estrepitosament com demostren les sentencies judicials) i ni tan sols es digna a acatar una sentencia ferma del TSJC afirmant que es tracta d'una “*situació dil·legalitat*”.

Descrèdit total per part de les administracions.
Una de les funcions primordials d'un ajuntament és garantir el benestar dels ciutadans, aquí s'està fent justament el contrari.
Entenc que es vulgui evitar que es construeixi més a Les Comunes, ara bé, posar tota mena d'entrebancs per tal d'evitar que visquis a la teva pròpia casa, de sols 63 m2 i que fa més de 37 anys que hi és, i a més fer-ho d'aquesta forma tan prepotent i barroera, això no té nom.

A més, s'ha de tenir en compte que si les cases hi són, és gràcies a la deixadesa del propi ajuntament. Recordem que els habitatges de Les Comunes son anteriors a les Normes Subsidiàries de l'any 1981, les quals no en feien cap referència.
El descontrol municipal d'aquell moment mai hauria d'acabar vulnerant, gairebé 40 anys després, els drets fonamentals dels veïns de Les Comunes ni d'enlloc més, i més per una suposada infracció urbanística més que prescrita. Si les vàren consentir, han d'acatar les conseqüències. És evident que els agradaria veure-les aterrades i ara pretenen fer el que en el seu moment no van fer. Ja no haurien de ser a temps de castigar ningú, ni d'enderrocar res, per la senzilla raó de que, ni la Llei, ni la Justícia, els ho permet.

S'ha de tenir en compte que MAI s'han dignat (ni ajuntament ni Generalitat) a respondre CAP dels recursos previs a la via judicial (desgraciadament una norma habitual), amagant-se darrera el silenci administratiu i obligant-me reiteradament al contenciós si volia continuar defensant els meus drets. Si no lluites, guanyen ells. Així funciona.

Després d'aquest lamentable “currículum” de negligències, les administracions s'han guanyat tot el descrèdit i desconfiança i han perdut tota credibilitat, si és que en tenien.

El que és realment preocupant és que determinats funcionaris disposin del poder i de la impunitat per condicionar les nostres vides gràcies a aquesta “pseudodemocracia” o dictadura encoberta que estem patint.

Em pregunto, encara dura l'odi i la fustració per no haver pogut ser l'únic amo de Les Comunes ? I si no, perquè s'utilitza qualsevol excusa de tipus urbanístic per continuar trepitjant uns drets suposadament protegits ?

Hi ha una sentencia que diu que els habitatges no son il·legals, però, de què serveix si s'els tracta com si ho fòssin ?

També hi ha una llei que diu que tenim dret a disposar de cèdula d'habitabilitat, però de què serveix si se la passen pel forro ? De república bananera.

I tot això a canvi de mantenir (al nostre càrrec) en perfectes condicions la pista forestal d'accés a Les Comunes, les nostres finques netes (actuant de tallafocs), incrementar els ingressos municipals a través d'impostos i taxes i pel fet d'estar-hi empadronats, disposar de punts d'aigua fixos imprescindibles en cas d'incendis, etc.

Aquest tracte mereixen rebre uns veïns als quals a més se'ls cobren tots els impostos municipals ?

Perquè ?
Perquè aquesta persecució?
Per tramitar i pagar l'alta d'un habitatge que no constava enlloc i així l'ajuntament en pot cobrar els impostos?
Per voler disposar de cèdula d'habitabilitat tal i com obliga la llei?
Per voler disposar d'aigua potable?
Per voler viure dignament a casa meva amb unes mínimes condicions de salubritat i higiene?
Per evitar que una vegada més s'em trepitgin els meus drets de forma despótica havent d'acudir als tribunals fins i tot per evitar l'enderroc d'un simple cobert de 315 € ?
Per pretendre fer valer els meus drets fonamentals suposadament protegits per la Constitució i l'Estatut d'Autonomia ?
Per pretendre fer valer uns drets d'acord amb els impostos que s'em cobren?
Per veure'm obligat a acudir reiteradament als tribunals per ser l'única manera de frenar els repugnants objectius d'aquest ajuntament ?

Jo només vull viure amb tranquilitat a casa meva
M'han arribat veus que considereu que l'únic problema que teniu amb Les Comunes sòc jo. Crec que tot el mal que he fet és defensar-me d'aquesta persecució administrativa, deixant en evidència que l'ajuntament ha fet les coses rematadament malament.
Com si m'agradés haver d'aguantar tota aquesta sèrie d'injustícies i maldecaps i a sobre haver de gastar-me un dineral per defensar-me. Com si la vida ja no et portés prous problemes com perquè una colla de caradures amb poder es dediquin a posar-te'n encara més i de forma totalment interessada i innecessària. I a sobre haver-te de sentir perseguit com si fos un delinqüent sense haver fet cap mal a ningú. S'ha de tenir en compte que tots els processos els ha iniciat d'ofici el propi ajuntament.

A més, no obtinc cap benefici “extra” per haver guanyat tots els contenciosos, simplement les coses tornen al seu lloc, d'on mai s'haurien d'haver mogut. El que si que deixa ben clar la justícia, és que tot aquest “linxament” administratiu s'ha fet sense cap fonament legal. És vergonyós que els “capritxos” de l'ajuntament els acabem pagant entre tots els riuprimerencs.
No veig per enlloc que aquesta despótica actuació signifiqui cap benefici per l'interés general, sino un gravíssim perjudici per a unes famílies escollides.

Em pregunto, en quina situació estaría si no hagués acudit als tribunals ?

Amb aquest inacabable currículum de vergonyoses “gestes administratives”, ¿que han solucionat ? Absolutament res. Només aconsegueixen, de forma totalment absurda, perpetuar els nostres greus problemes. Això sí, han deixat ben clar el què volen i de quin peu calcen.

Jo només vull viure amb tranquilitat a casa meva i sense cèdula això no és possible.

Ja sé que no teniu res a veure amb aquesta història, però està a les vostres mans netejar la imatge que s'ha donat als veïns de Les Comunes i acabar amb aquesta vergonyosa trajectòria d'una vegada per totes. Em sembla que ja comença a ser hora. I no us demano

cap favor, només que s'actui amb sentit comú i d'acord amb les lleis, pel ciutadà i no contra el ciutadà, sense més trampes, falsedats i manipulacions.

Si voleu reconèixer els meus drets, no us serà gens fàcil, doncs estic segur que ja heu rebut o rebreu tota mena de pressions que intentaran deixar-vos ben convençut perquè continueu actuant a la nostra contra. Si no voleu, i per simple coherència, comenceu per desempadronar-me a mi i a la meva dona i per deixar de cobrar-nos més impostos i retorneu-nos tots els diners cobrats il·legalment al llarg de tots aquests anys. No vull cometre una il·legalitat cada cop que travesso la porta de casa. El que no pot ser és pagar impostos i no tenir cap dret, ni a viure a casa meva.

Si ja us està bé seguir el camí marcat pels anteriors consistoris i continuar allargant aquesta vergonyosa història, quin remei, ja tornaran a decidir els tribunals. I no em val l'excusa que "no hi podem fer res, que és cosa de la Generalitat", per la senzilla raó de que ha quedat ben clar que la Generalitat fa el que vol el consistori, si no fos així, l'autonòmica ni tan sols sabria que existim.

Qui és realment l' "il·legal" en tota aquesta lamentable història ?
Vès per on, els més "legalistes" i els que haurien de donar exemple, son els que fan les il·legalitats més flagrants.

No he dit cap mentida. Els expedients consten a l'arxiu municipal i també a Internet.

El lamentable currículum del consistori és a la vista de tothom al meu bloc titulat "*La història d'una persecució*" (www.riuprimer.cat), on es pot descarregar tota la documentació en format PDF. En un lloc ben visible he fet constar el seguent aclariment :

"*Ni l'actual equip de govern de l'ajuntament de Santa Eulàlia de Riuprimer (IPR-Am) ni els actuals membres de l'oposició (CiU Riuprimer) tenen cap mena de responsabilitat respecte dels fets denunciats en aquest bloc*".

Els alcaldes i els secretaris interventors són responsables últims de les actuacions municipals. Ja ho veieu, ja des del descomunal frau als anys 90 continua la mala peça al teler.

Ja em direu si després de llegir aquest historial encara continueu pensant el mateix.
Gràcies pel vostre temps i perdoneu pel rotllo.

Joan Tubau i Mª Àngels Cuminal

Santa Eulàlia de Riuprimer, desembre de 2011.